

Aitta seiso i sojen kivien varassa metsän reunassa. Hipi ja Hopi kipittivät kurpitsakelkkaansa vetäen. Paikoin oli lumessa sulia laikkuja. Hopi sanoi huohottaen:
– Isän pitää laittaa tähän kohta pyörät.
– Joo, Hipi puuskahti.

Sitten he näkivät sen, mitä ei saanut olla siellä:

Kissan!

– **Tänne äkkiä!** Pikkuinen aittapeikko huusi aitan rappujen edessä. Isä-peikko piti ovea auki heille. Hipi ja Hopi olivat salamannopeasti sisällä aitassa. Kissa ei ehtinyt kuin kääntää päätään, kun saalis oli hävinnyt. Mutta kelkka jäi paketteineen oven ulkopuolelle.

– Mitä ne äänet oli niissä käytävissä?

Ne oli sotkea kaiken.

Meitä pelotti, Hopi sanoi totisena.

– Ne ovat sellaisia tunnelikummituksia, ihan vaarattomia koivukäähkiä, Hyssy-mummo sanoi vähän virnistäen.

– Ai, Hopia alkoi naurattaa. – Niitä oli silloin siellä Kääpälässäkin. Mutta onko täällä Homehyuryä? Hipi sitten sanoi huolissaan.

– Ei täällä ole, Hyssy-mummo sanoi hymyillen.

Kun hän oli syönyt palan kakkua, hän alkoi jo virkistyä.

– Kiittäkää isäanne kovasti tennareista ja äitiänne kakusta!

Kun paranen, tulen käymään! Mutta nyt minun täytyy vähän nukkua, mummo sanoi ja kääpetyi taas peiton alle.

Hiiret nostivat kakun ja tennarit pois peiton päältä.

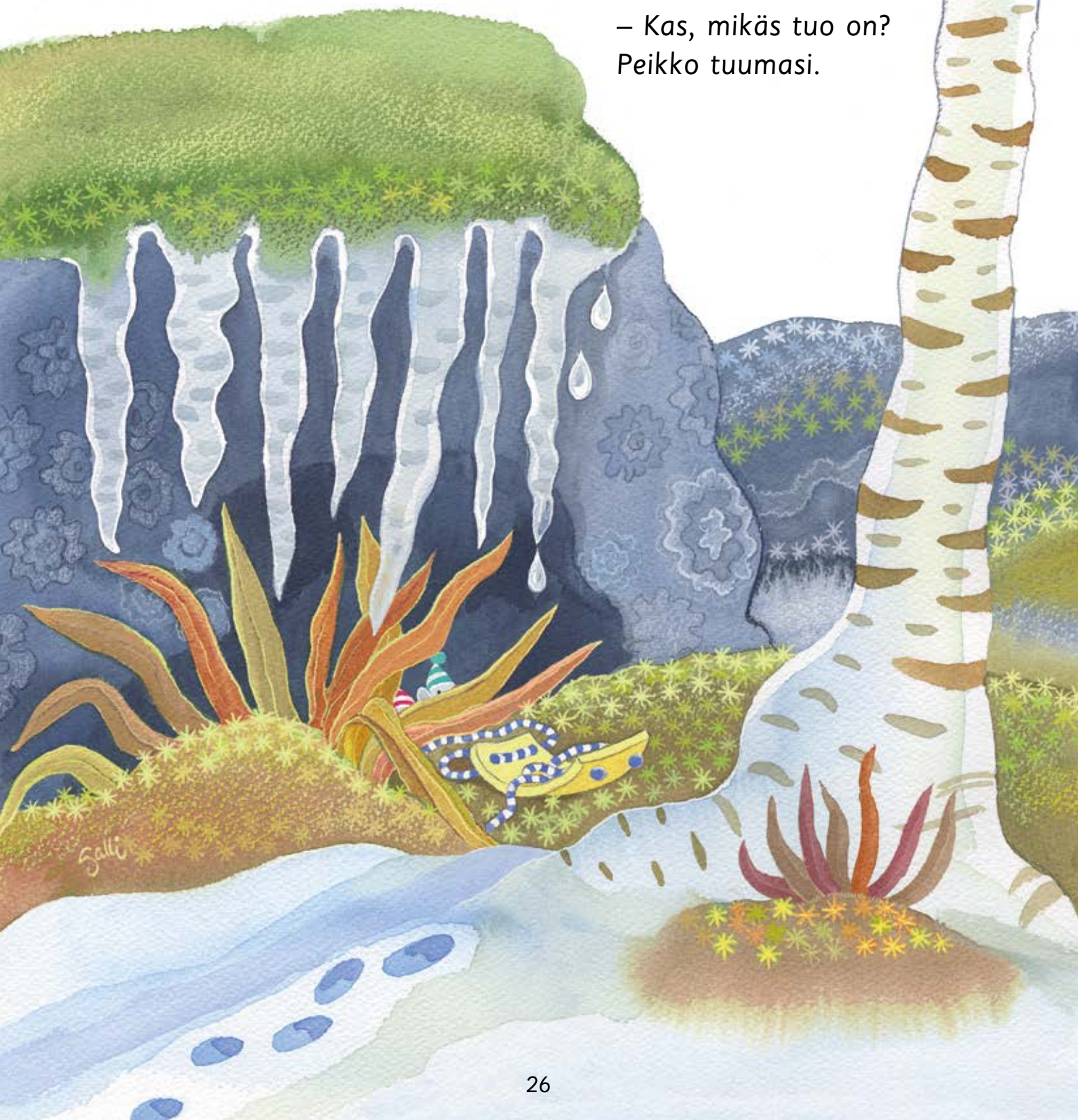
Sitten Hipi levitti mummon päälle vielä lämpimän huovan.

Kettu ei ollut onneksi vielä huomannut heitä.
Sitten hiiret näkivät, että sen kaulassa oli remmi ja
remmiä veti kummallinen peikko.
– Oho, nyt hiiskumatta, kuiskasi Hopi.
Mutta peikko oli huomannut kurpitsankuorikelkan.

– Kas, mikäs tuo on?
Peikko tuumasi.

Silloin hiiret kiskaisivat kelkan jääpuikkojen taakse piiloon. Peikko seiso hetken pöllämystyneenä. Sitten se lähti jatkamaan matkaansa. Kettu riuhtoi remmissään, sillä se oli haistanut hiiret, mutta peikko vaan jatkoi menoaan.

– Huh! Vähältä piti, kuiskasi Hopi tärysten.

– Mutta kettu olisi kyllä saanut meidät...

– Niin, sehän melkein repi remminsä irti, Hipi sopersi vapisten.

